

MOJ STOMAK MISLI

*

Moj stomak misli
udovi zraci su
zvezde
pravilno raspoređeni
kašičicom
božanstva što vrije
obnavlja tkiva
membrana razapeta
nevidljivog osluškivanja.

*

Koža mi je zategnuta
preko celog noćnog neba
na najmanji nagoveštaj
odzvanja otvara se
beli cvet.

*

Utroba razapeta na žici
leprša zastava
oblak misli
telo okreće se
rukom
dobija razmere
trube poslednje.

*

Gleda me iz sebe
pokreće udove

utroba vijuga
veš na žici
čist na suncu
miriše zenica
crna dubina
ptica.

*

Koža postaje zemlja
misao duh lebdeći
kao Prvog dana
nasmešen začuden
drugom koja leži
čulna puna
podzemnih voda
melanholično inertna.

*

Prostire se pravilno
mojim krivudavim stazama
dijagonalno napred
između stopala i misli
ne dvoumi se nikada
mada gledam je kako
udvaja se menja
kao para svesti
vrućica tela.

*

Jezik mi se razliva
sporednim rukavcima
ne mogu imati sliku
svih digresija samo
oslušujem teren
podzemnih pulsacija
vrtača glavnog korita
neznano kuda vodi
korozija tkiva.

*

Treba samo zatvoriti
oči ona će se pojaviti
svila neba lobanje
obzor nevidljivog tkanja
koprena rečnoga mira
haljina u rastinju
miševi što plešu.